

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Maskeradeballet i Danmark 1808. Et Syn

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Maskeradeballet i Danmark 1808. Et Syn", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 12. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1808_76-txt-shoot-idm425.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Lysskinnet blaandede end mere; Jorden gungrede som under Kæmpefod, og ind traadte tvende Skarer af Nordens gamle Helte. Hedningene havde sorte men de Kristne hvide, med Kors udsmykkede Brynjer, og alle havde de gyldne Hjelme. 13 For Dem gik en Skjald, med Harpen i Haand. Tavs sørgende stirrede de Kristne paa den Døde; men Hedningene omgange trende Gange Liget og kvade:

Af dine Lænder
Vi alle sprang.
Vi, baarne Frænder,
Gik Kæmpegang.
Med Sværd vi hærged'
Med Skjold vi værged'
Vor Fader! Dig.

Vi hørte runge
I Valhals Borg,
Dit Fald, det tunge.
Da voksde Sorg,
Hvor Roser stode
Hvor Lilljer grode,
Paa Vigrids Mark.

14 Skjalden greb Strængene, og kvad saa gladelig om den Hedenfarnes Manddom, saa sørgeligen om hans Død. Som stivnede stode alle Heltene og lyttede til Kvædet; men da det var endt, fremtraadte Regnar Lodbrok og kvad:

I Bretland fangen
Jeg sad en Stund,
Mig favned' Slangen,
I Ormegrund.
Den fast mig knuged'
Mit Blod den suged'
Jeg klaged ej.
I Ellas Taarne,
Da lød min Sang,
For gamle Orne
Blir Tiden lang;
Men vidste Grise
Hvad Orne spise,
De tøved' ej.

15 Frem stod hans Søn Ivar Benløs og kvad:

Vi tøved' ikke,
Men djærve lod
Vi Ulve drikke,
Af Bretlands Blod.
Vi Ryggen risted',
Og Hjertet vristed'
Af Ellas Bryst.

Af den kristne Skare fremtraadte Gunnild, Svend Tveskægs den stolte, den dejlige Søster, og kvad:

Udsprungen af Dannemarks kraftige Rod,
Udrunden af Skjoldungers herlige Blod,
I Bretland mig timedes Kvide.
Paa troløse Ø,
Der maatte jeg dø,
I Ungdommens fagreste Tide.

16 Paa Kongestol Nidingen Edelred sad
Han blanded' og laved' saa blodig et Bad,
For Danske. Det havde ej Lige
Da dræbtes i Løn
Hver Dannemarks Søn,
Som bygged' i Engellands Rige.

Ej havde de Vaaben, de dristige Mænd,

Saa trøstig de fly'de til Kirkerne hen,
Men Kirkerne tændtes i Lue.
Saa ynkelig klang
Da Hysten for Sang,
Alt under den hellige Bue.

Af nyfødte Spæde, forbarme sig Gud!
Fløj Hjernen mod Stolper mod Stenene ud.
Kun faa kende Mødrenes Smerte.
Da groves i Jord,
De Kvinder fra Nord,
Og Hundene sled deres Hjerte.

17 Dog, end havde Bretland ej styret sin Lyst,
Jeg maatte i Søns og i Ægtemands Bryst
De blodige Spyde beskue.
Den Højeste ved,
Hvad Angest jeg led;
Men Ingen dog saa mig at grue.

Nu løftedes Øksen. Jeg gjorde min Bøn,
Til Krist og hans hellige Moder i Løn,
Og døende tog jeg til Orde:
Græd Bretland! O græd!
Ti Blod var din Sæd,
Og blodig vil Høstdagen vorde .

18 Frem stod da Skjalden Ottar hin Sorte og kvad:

Ja, hevnet Du blev,
Du Gunnild hin fagre!
Med Blod vi beskrev
Paa Engellands Agre,
Dit Mord og vor Hevn.

Saa harmefuld drog
Kong Svend over Strande.
Han Edelred jog
Til fremmede Lande,
Fra Rige og Stol.

Han synded' mod Gud,
Mod Edmund og døde.
Da farvede Knud
De Hjelme saa røde,
Og Bretland var Træl.